

Alla tiders Idla – sommarlägret på Gålö 2019

Måndag, 12:24: "Blunda och håll andan" säger någon bakom mig och klappar mig lätt på axeln. Jag gör som jag blivit instruerad, kliver genom den glänsande portalen och känner hur det suger till i magen. Jag tittar ner på mina händer vars handflator är nedsmutsade. Håret är tovtigt och trassligt. När jag tittar upp möter min blick Sandras. Iförd fårskinnspäls sträcker hon en tallrik mat mot mig. I håret har hon en benknota. Det är lunchdags på Gålö och traditionsenligt första dagen på lägret blir det falukorv i ugn till lunch. Runt om mig sorlar knappt femtio förväntansfulla och fnissiga Idlor som längtat efter läger länge. "Välkommen till stenåldern", säger Sandra, "där allt är stenålders utom dieten!".

Tisdag, 18:37: Dags för middag efter många timmars rolig och omväxlande Idlaträning. I väntan på maten har flickorna fattat varsin penna och nu skissas det idogt på blanka A4-papper. Allas blickar är riktade mot Elvira, som i vit dräkt och vita trikåer och med lagerkrans runt huvudet intagit en pose likt en stor tänkare, med hakan stödd i ena handen, och armbågen i sin tur lutad mot knäet. Medan vi väntar på att bli serverade visar Johanna på linjerna på Elviras kropp och överför dessa till en tavla hon målar på. Barnen tecknar efter. Maria berättar om antikens kvinnliga gudar och deras inflytande över människor och samhälle. En efter en bjuder hon upp Afrodite, Pallas Athena och Artemis. Runt om i matsalen sitter plakat med latinska talesätt uppsatta. Inès som sitter intill mig rycker lite i fällen på min vita särk, pekar och frågar "vad betyder det där?". "Kärleken övervinner allt!" säger jag och ger den frågvisa en snabb kram innan jag riktar uppmärksamheten mot Maria igen. "Demokrati betyder folkstyre", säger Maria, "men kan ni tänka er att det var bara de fria männen som fick vara med att tycka!". Ett enhälligt "bu!" rungar genom rummet.

Onsdag, 21:16: Vid sagostunden läser vi om Eira som levde på vikingatiden. Om pappor som försvann iväg i flera år och om barn som såldes som trälar. När stämningen i rummet blir tryckt tankar vi trygghet av varandra. Alla andas ut när Emmas klara röst hörs mellan två höglästa meningar: "jag hade satt någon som gjorde sådär dumt i fängelse!". Så hinner vi prata lite om att det inte fanns något rättvist rättssystem på den tiden, om vilka lagar som finns idag och om barnkonventionen innan vi säger att det är dags att hoppa i säng. När vi går runt och kramar godnatt funderar många av flickorna fortfarande. Vi konstaterar att även om det hade varit spännande att segla på haven och komma till främmande platser hade nog inte vikingabarnen det så bra som idag. Det fanns ju inga mobiltelefoner med Spotify som kunde spela Tove Jansons inläsningar av Mumin när de skulle somna. Undrar hur Idlaledarna gjorde med hemlängtiga små Idlor på den tiden. Somna skavfötters, eller med huvudena tätt intill varandra på kudden, fungerade nog - då som nu.

Torsdag, 18:34: Från matsalens vidöppna fönster strömmar stråkmusik. Det har bjudits in till 1700-talsmiddag på slottet och nedför trappan från den högre belägna Norrgården skymtas ett följe komma gående. Bakom lager av tyger och tyll, masker och stora peruker döljer sig ledartuppen. De svävar in i matsalen och till barnens tysta (skräckblandade?) förtjusning dansar de en menuett för att inleda festligheterna. Förvånande nog utbrister flickorna i ett samfällt "det var det bästa, det bästa vi har sett!" och slår knytnävarna i borden efter att den sobra musiken klingat ut. Doris pekar på min mössa och frågar om jag är en joker när jag slår mig ner vid

bordet. "Ja, precis, fast jag kallar mig själv hovnarr". "Kan du några roliga historier?" undrar Doris vidare, men där går jag bet och lovar tyst mig själv att öva på ordvitsar inför nästa års läger. Jag är tacksam att Erika och Tage inte bjuder på gås stoppad med andungar eller något annat tidstypiskt denna kväll utan fortsätter leverera fantastisk mat med lagom dos inspiration från dagens tidsålder.

Fredag, 20:51: Musiken vill aldrig tystna. Inte heller sången som stiger över dansgolvet. Vi varvar Elvis Hound dog med Marcus och Martinus Elektrisk och skakar höfter och knän under plisserade kjolar. Vissa av temorna (Idlaspråk för koreografier) vi tränat under veckan gör sig bra även på dansgolvet. Fyrtio plus hårbånd i olika färger rör sig i takt och tuperade hästsvansar slår mig i ansiktet när vi dansar Macarena för att sedan torka svetten ur pannan, knäppa på oss sandalerna och vandra ut i Gålönatten, upp till Norrgården. En sömndrucken Vera tittar på mig. "Kan Gabi sova hos oss ikväll?". "Gabi måste städa ut 50-talet nu", svarar jag och tänker att det höll på att bli så rent bokstavligt alldeles för en liten stund sedan då Felicias mormors (eller var det farmors) ring i all hast sveptes ner i soporna med de vita engångsdukarna i papper. Tur att Idlaledare inte tvekar att skita ner sig lite och rota igenom resterna av kalaset: kanterna från jordnötssmörkladdiga Elvismackor och de sista orörda hamburgartuggorna. Och där på botten av en svart kasse: Felicias släktklenod. Nerifrån Södergården ekar skratten från juniorer och aspiranter som till hösten ska bli del av representationsgruppen. Men det tänker de inte på nu. De där skratten skvallrar om annat, kanske vem som är snyggast i klassen eller vem som snap:at vem. Det värmer mitt hjärta att de där tuffa, skarpa, fina stortjejerna vill vara här med mig och dansa boogie-woogie och rock'n'roll, och att se hur de välkomnar de yngre tjejerna in i lägergemenskapen. När Sofia spexade vilt under middagen såg jag något lysa i Kiaras ögon. Kanske tänkte hon att en dag kommer det där vara jag.

Lördag, 16:55: I de sista skälvande minuterna av eftermiddagens träning har Janina och Moa slängt av sig sina silvermasker och ligger bredvid varandra i gräset. I framtiden har aspiranterna blivit robotar och Idlarörelserna blivit mer mekaniska och kantiga. Funktionella är de dock på samma tidlösa sätt. Robotarna är trötta nu. De har slitit hårt i snart en vecka på läger, vilket motsvarar nästan två terminers träning. Vi ledare har återigen fått bevittna den fantastiska utvecklingen som sker genom en veckas intensiv, rolig och stundom utmanande träning. Badet hägrar förvisso, men de är lite tveksamma till temperaturen ändå. Kanske turas de om att duscha i alldeles för lågt vattentryck istället. Alldeles oavsett detta kommer de snart komma ner till middag och kvällsaktivitet. Vad de inte vet ännu är att de, och resten av tjejerna, kommer att avbrytas i sitt musikquizande och ta emot ett nödanrop från yttre rymden. I år ska vi byta spökspar mot framtidsspar. För det finns inga spöken på Gålö. Bara ett gäng ledare som vankar mellan ängarna om kvällarna och samlar in bollar och rullar ihop skarvsladd.

Söndag, 15:26: Samma visa och eländiga separationsångest varje år när jag rullar från Gålögården längs den lilla grusvägen och skymtar de röda husen och ängarna i backspegeln. I år har jag färdats från stenåldern till framtiden på en vecka och efter en sådan resa tycks det än svårare att säga "tack och hej Gålö". Men jag vet ju att jag kommer tillbaka - precis som varje år. I år firade jag 21 år på Idlaläger, varav 13 som ledare. Att ordna läger är skratt och fniss och evinnerligt slit. Att vara på läger är blod, svett och tårar, och lycka i sin renaste form. Jag önskar att alla föreningens barn får uppleva det här lägerlivet. Vem vet vart vi tar vägen nästa år, jag får gnugga

geniknölarna hårt och slå mitt huvud ihop flera gånger om med kollegornas för att överträffa "Idla genom tiderna".

Rebecca Remnélius

Lägeransvarig

Vill du ha mer av årets läger, se @foreningenidla, #IdlalagerXIX eller #Idlagenomtiderna på instagram